

Krystyna Hahula, Ignacy Skrzypek

Kłanino, st. 1, gm. Manowo, woj.
koszalińskie, AZP 18-23/16

Informator Archeologiczny : badania 25, 42

1991

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Klanino, st. 1
gm. Manowo, woj. koszalińskie
AZP 18-23/16

Muzeum Okręgowe w Koszalinie

Badania prowadzili mgr mgr Krystyna Hahula i Ignacy Skrzypek (autor sprawozdania). Finansowane przez Państwową Służbę Ochrony Zabytków i Muzeum w Koszalinie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe ludności kultury łużyckiej z IV-V okresu epoki brązu.

Stanowisko kurhanowe odkryte zostało w czasie wieloletnich (1974-1986) badań wykopaliskowych na pobliskim cmentarzysku rzymskim z kręgami kamiennymi w Grzybnicy. Zlokalizowano wówczas 3 kurhany położone w tzw. Kłanińskim lesie, oddalonym ok. 1,5 km na północ od wsi Klanino. Obiektem zainteresowano się w 1991 r., kiedy dotarła wiadomość o naruszeniu wkopem jednego z kurhanów. Badania wykopaliskowe przeprowadzono w dniach od 20 do 27 lipca 1991 r. na zagrożonym kurhanie oznaczonym nr 1.

Przed badaniami przeprowadzono szczegółową inwentaryzację pobliskich kwartałów leśnych, w wyniku czego zlokalizowano dalsze 3 kurhany oddalone ok. 150-200 m na północny zachód od obiektu nr 1.

Stanowisko archeologiczne położone jest na terenie nadleśnictwa Bobolice, leśnictwa Wrzosowiec, obręb 232 Kurowo. Badany kurhan usytuowany jest 17 m na północ od leśnej drogi, na piaszczystym garbie morenowym, na przedłużeniu którego w kierunku północnym w odległości 15 m usypany jest drugi kurhan (nr 2). 47 m na zachód od niego znajduje się kurhan nr 3, najmniejszy z tego zespołu.

Kurhan nr 1 stanowił kopulasty nasyp o kolistym obwodzie śr. 12 m i wys. względnej 0,9 m. Oś wykopu przeprowadzono po linii północny zachód-południowy wschód, tak aby uchwycić profil zniszczonego na koronie nasypu grobu nr 1. Przebadano północno-zachodnią połowę kurhanu. Kurhan usypany był wyłącznie z piasku, a jego nasyp w warstwie stropowej wzmocniony był na całej powierzchni luźno ułożonymi polnymi kamieniami różnej wielkości. W punkcie centralnym mogiły został wyeksplorowany do końca, zniszczony już w dużym stopniu grób nr 1, popielnicowy czysty, którego spąg uchwycono na gł. 1,1 m od stropu nasypu, w białym piasku calcowym. Wypełnisko grobu stanowiła bardzo duża ilość fragm. różnorodnych form naczyń rytualnie zniszczonych oraz pokaźna ilość przepalonych kości ludzkich przemieszanych z ceramiką. Generalnie przeważają fragm. naczyń cienkościennych, obustronnie gładzonych, barwy jasnobrazowej i żółtobrunatnej. Wśród form wyróżnić można naczynia wazowate, dwustożkowate, jajowate oraz fragm. kubków lub dzbanów z ornamentem żłobków.

W części południowo-zachodniej eksplorowanej połówki kurhanu, w odległości ok. 2 m na południe od profilu wykopu natrafiono na nerkowaty zarys jamy grobowej wyznaczonej przez szarobrunatną warstwę próchniczą, przesyconą przy kamieniach spalenizną. W jej obrębie znaleziono drobne szczątki przepalonych kości ludzkich i 5 ułamków mało charakterystycznych naczyń. Miąższość obiektu określonego jako grób nr 2 wynosiła średnio 0,3 m.

W trakcie badań wykonano również wykop w przestrzeni między kurhanem nr 1 i 2, o wymiarach 10 x 2 m i gł. do 0,35 m. Nie natrafiono na żadne zarysy obiektów ani na materiał zabytkowy.

Materiały znajdują się w Muzeum Okręgowym w Koszalinie.

Badania nie będą kontynuowane.